

---

denis gaat er nogal eens wat mis. Om het bij de kerkgeschiedenis te houden, is het eenvoudig een staalkaart van fouten, vergissingen en misinterpretaties op te stellen. Het verschil tussen calvinisten, luthersen of doopsgezinden is verschillende schrijvers vaak niet duidelijk, van jaartallen en chronologie wordt nogal eens een potje gemaakt, rooms-katholieken blijken opeens in het protestantse kamp terecht te zijn gekomen en andersom en historische begrippen worden verkeerd of willekeurig gehanteerd. Iedereen die wel eens een lokale of regionale geschiedenis doorneemt zal dit wel herkennen. Van het signaleren en naar buiten brengen, zoals in dit stukje verwacht ik niet veel. Ik ben bang dat het in de sfeer van de tegenstelling tussen amateur- en academische wetenschap geplaatst zal worden. Het kan opgevat worden als: handen af van onze – de door professionals geschreven – geschiedenis.

Daarom lijkt mij een positieve insteek veel meer op te kunnen leveren. Want mijn mening blijft dat geschiedenis – ook als het historische fictie is – in elk geval op feitelijk niveau moet kloppen. Daarom stel ik voor Historische Advies Centra (HAC) in het leven te roepen, die amateurhistorici en schrijvers van fictie met een historische component van advies kunnen dienen bij hun werk. De HAC's kunnen vragen beantwoorden op dit terrein, adviezen geven en manuscripten doornemen. De Rijksarchieven zouden deze taak wat de lokale geschiedenis betreft op zich kunnen nemen. En gespecialiseerde instituten zoals het Historisch Documentatiecentrum voor het Nederlands Protestantisme en het Katholiek Documentatie Centrum, zouden op hun terrein kunnen meewerken. Andere gespecialiseerde instituten – zoals het NIOD – en musea zouden hun expertise kunnen inzetten. En waarom geen universiteiten inschakelen? Veel geschiedenisstudenten zullen het onderwijs in gaan. Beoordeling van werkstukken en scripties zal een belangrijk onderdeel worden van hun bestaan. Goed om daar onder begeleiding alvast mee te oefenen.

Er is nog een argument om HAC's van de grond te tillen. Het valt mij in gesprekken heel erg op hoe weinig mensen weten van hun lokale of regionale geschiedenis. Bij de geschiedenisles is er ook weinig of geen aandacht voor. Mijn ervaring is dat het vertellen over lokale geschiedenis juist heel erg stimulerend is om gevoel en belangstelling voor geschiedenis in het algemeen te ontwikkelen. HAC's zouden daarbij stimulerend, coördinerend en misschien wel uitvoerend kunnen optreden.

Maar dat kost menskracht en tijd, hoor ik al roepen. Dat is nu eenmaal niet anders. Beoefenen en genieten van cultuur kost nu eenmaal tijd, geld en inzet. Het is maar waar de prioriteiten gelegd worden.